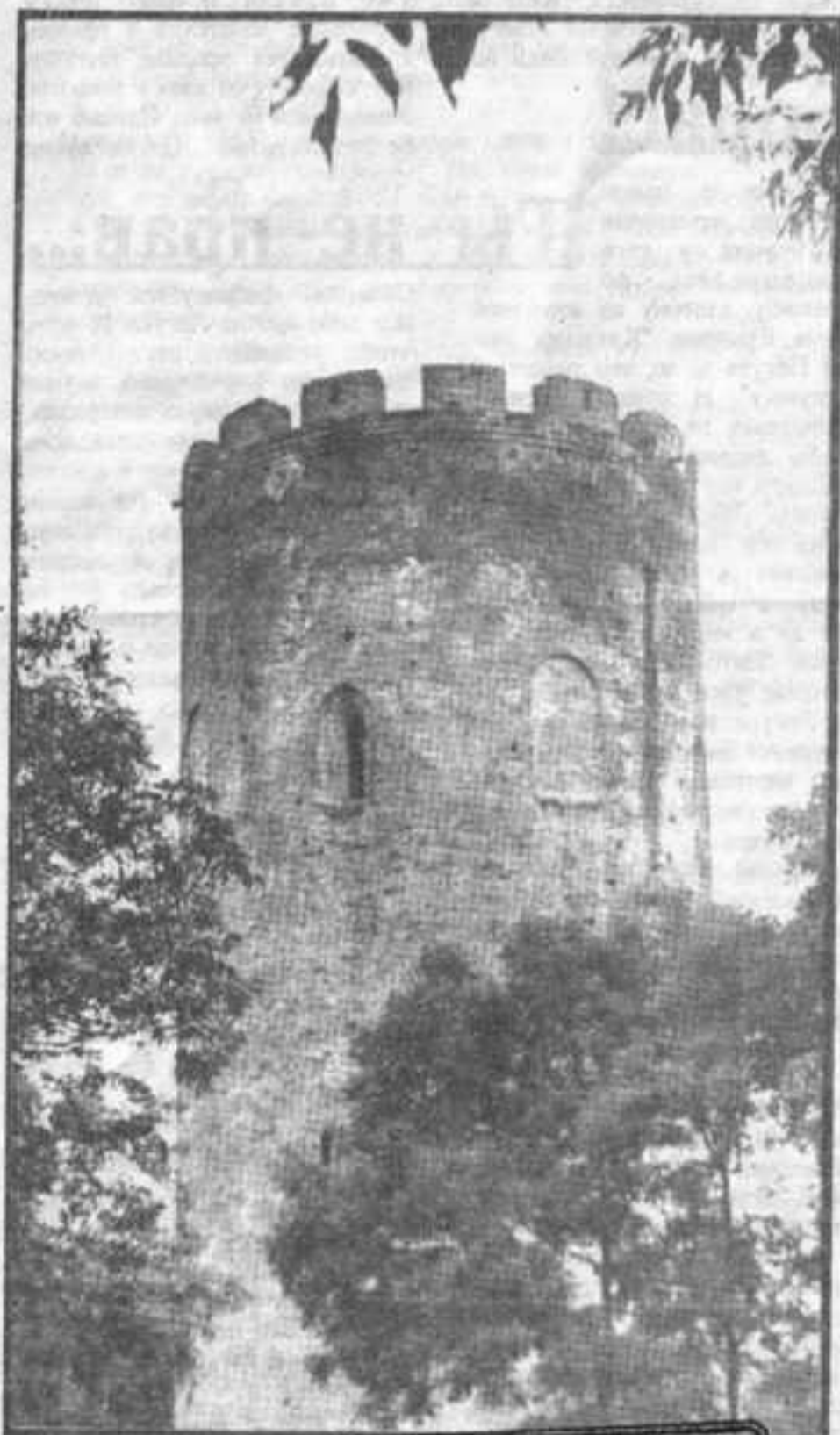

ЗБУДІННЕ

Виставка ГКЗ «Полісьсе»

Кажон з вас, хто хочє
получеты нашу газету в 1991 роковы,
можє пудпысатыса на жіі в
"Союздруковы" чынапошты. "Збудінне"
выходытымэ2разывмісяць, пудпыскана
рокакоштуе-6руб. Інд.74914.

Камынець, Віда Віжа...

Modern History Archives
Archiv Naiznashaje Hystoryi
Fond 1/11 Котів 341
смуткуе з прычыны

ГКЗ "Полісьсе"
смерті гіра Мыхалка ДУБЫНЕЦЬКОГО,
людыны вылыкого сэрця и шыроких по-
дывэј, деку опыраннёвы якэјі розроста-
лосе діло жітвјежого одродиння.

1990 рік, сынтебыр, 15-30

НА ПРИЧАСТЯ В КАПУЛІВКУ

(Свято Козацкої Слави і провокації
навколо нього очима очевидця)

До цього свята заделегідь готувалися всі демократичні сили України. Перші ходаки вирушали, як колись на прощу до Києва чи Почаєва ще за місяць до його початку. Пізніше виїжджали на конях, велосипедах, їхали поїздами, автобусами, пливли теплоходами, летіли літаками, і не тільки з різних куточків України, Кубані, Сибіру й Далекого Сходу, а й з неблизької Канади і США, Австралії. Тільки українське зарубіжжя прислало за дніпровські пороги понад 1000 своїх представників. Другого такого свята, як 500-ліття козацької вольниці на віку може й не випасти. І хоч зародився козацький дух в пониззі Дніпра, але готувалася відзначити його ювілей переважно Західна Україна. Так само з дружніми посланнями в Капулівку біля Нікополя, на місце заснування найстарішої на Запоріжжі Чортмлицької Січі, де тепер знаходиться могила легендарного кошового отамана Сірка, прибули гості з Білорусії, Естонії, Латвії, Росії. А чи не найменше про цю дату чули і знали - в Нікополі, Орджонікідзе, Запоріжжі, де й проходили основні торжества. Хоч і видно було, що й тут до свята готувалися, щоправда, хто як міг і як умів.

Запоріжжям ходили міфи про можливе вторгнення з заходу (малась на увазі Західна Україна). Але були й тут елементи уваги до гостей. На думку місцевих властей, справжній комфорт для приїжджих мали створити червоно-сині прапори, густо розвішані на стовпах над дорогою, починаючи від Кривого Рога, а від Пагорба Пам'яті й до самої могили Івана Сірка-таки стовп - у - стовп. Такої честі стовпи удостоїлися, мабуть, вперше, бо жодними державними актами не передбачається вивішування радянської символіки та ще й в особі Державного Прапора УРСР просто на стовпі та ще й не з нагоди радянського свята.

Перестаралися в гостинності?

Думаю, що ні, бо ці прапори ще будуть використані в місцевому сценарії свята.

Кому важко було заперечити в гостинності, то це працівникам місцевої торгівлі та закладів громадського харчування. Радували око вміло оформлені під старовину торгові ряди між золотих соняхів і бутафорних біленьких хат-мазанок. Були й товари, яких, чого гріха таїти, щодня не знайдеш на прилавках. А дівчата й молодіці в українському вбранні щедро годували усіх охочих смачним кулешем, уміло пропонували купити посуд, вбрання, сувеніри й навіть магнітофони найновіших вітчизняних моделей.

Поважно походили між того добра молоді козаки в жупанах, папахах, а часом і в самих шароварах та сорочках із голими стриженями під оселедець лобами. Раз - пораз, щоб люди не забували, де знаходяться, нагадувала про себе гучною стрільбою козацька гармата.

Та схоже, не постріли порозганяли першого дня нащадків славного козацького роду - нікопольчан - по своїх домівках. Ще

(Дывыса на 4 бочыны)

МЕСТО НАЗНАЧЕНИЯ НЕИЗВЕСТНО

или Кто съел мясо,
предназначенное для наших
детей?

Чернобыльская катастрофа не обошла стороной и Брестскую область. Нашим детям, как и тысячам других малышей республики, уже нельзя есть супы и бульоны, приготовленные из костей. Познакомившись с положением вещей в Кобрине, я убедился, что обеденный стол ребятшек в местных детских садах весьма скуден.

Все мы прекрасно понимаем, что дефицитного мясного филе у нас крайне недостаточно. Тем более, что председатель Кобринского горисполкома А.Олехник во время предвыборной кампании убеждал горожан, что поставки мяса городу уменьшены на 69 тонн.

Однако я не принял на веру эту информацию и обратился с запросом к бывшему председателю Госагропрома БССР Ю.Хусянину. Он авторитетно заверил, что ни о каком уменьшении поставок не может быть и речи. Наоборот, в нынешнем году поставки мясopодуKтов Кобрину увеличились на 101 тонну.

Что же из этого перепадает детским садикам? По медицинским показаниям, на 3754 ребенка в день необходимо 375 килограммов мяса, или примерно 60 тонн на 7 месяцев.

Реально же они получили всего 12,5 тонн, да еще 4,5 тонн мяса с костями. Главный санитарный врач БССР В.Филонов сообщил, что "в настоящее время в детские дошкольные учреждения г. Кобрин поставляется мясо крупнокусковое с костью, при этом кости утилизируются в пищевые отходы. Кости в процессе приготовления первых блюд не используются."

Может быть, оно действительно из Минска виднее, утилизируют кости в Кобрине или нет. Но главный санитарный врач Кобринского района С.Милашук, видимо, все-таки не зря забил тревогу. Телеграммы с требованием поставок бескостного мяса в детские дошкольные учреждения пошли в горпищепромторг, в другие организации. Председатель горисполкома А.Олехник

ответил, что вот, мол, когда построим собственный мясокомбинат, тогда и будет мясо без костей. Но ведь его же достаточно уже и сегодня, чтобы обеспечить сады и ясли. Неужели для детей пожалеем? Рядовые покупатели, наверное, добровольно откажутся от филе в пользу детей.

Непонятно вообще, зачем в детские учреждения поставляется мясо с костями, когда генеральный директор Брестского производственного объединения мясной и молочной промышленности Б.Капитонов утверждает, что "на Березовском комбинате имеется возможность увеличения разделки мяса по кулинарному назначению для поставки г. Кобрин в пределах рыночных фондов".

Зачем же тогда обрезать мясо в детских садах и яслях, если это можно сделать в несравненно лучших производственных условиях? Думается, что в сохранении существующего положения заинтересованы и те, кто покупает предназначенное детям филе, и те, кто разделяет мясо на кухнях детских учреждений. Ведь выход филе из ста граммов мяса с костью составляет 70 граммов, и любопытно, взвешивал ли кто-нибудь, сколько костей пошло в утиль на самом деле?

Б.Капитонов, как и я, считает, что вырезки и бескостных полуфабрикатов, которые получил Кобринский горпищепромторг во втором квартале, вполне достаточно, чтобы полностью обеспечить детские учреждения Кобрин. Так кому же пошло мясо, которое надо отдать детям? В магазины, конечно. А вот кто купил его лучшую часть в этих магазинах, остается тайной.

Так что выяснить место назначения некоторых мясных поставок явно необходимо нашим правоохранительным органам.

Виктор КУЧИНСКИЙ
народный депутат БССР

р ай ко ми кс ы

Даже ясновидящий пророк не сумел бы предсказать такое быстрое разрушение дружески заискивающих отношений между этими людьми. Но факт есть факт: сегодня они антагонисты, не желающие терпеть друг друга даже на расстоянии или хотя бы понять и простить один одного. Люди эти: ветеран Великой Отечественной войны и труда Василий Давыдович Легун и первый секретарь Дрогичинского райкома партии Борис Васильевич Осовцов. Оба члены КПСС. Первый вступил в нее, когда второго и на свете не было. Второй вступил, когда пришла возможность делать карьеру.

Что же произошло между друзьями-приверженцами агрессивной бездуховности, лжи и лицемерия, свойственных коммунистическому режиму? Ведь по

Борис!

прибытии в район Осовцова отношения с Легуном у него основывались по принципу, взятому из известной басни Крылова: "Кукушка хвалит Петуха за то, что хвалит он Кукушку". И правда, Василий Давыдович не упускал случая, чтобы лишний раз на пленуме, собрании или совещании высоко оценить "заслуги" Осовцова и даже его семьи, а Борис Васильевич в благодарность за лесть и подхалимство сдерживал не в меру ретивых пенсионеров Патолитова и Брухан, которые уже давно точили зуб на Легуна из-за нежелания последнего выписать удостоверение партизана ВОВ бывшему второму секретарю райкома партии Брухан.

К конфликтной развязке эти "дружеские" отношения подтолкнули комсомолы района, вывинувшие Легуна неожиданно для Осовцова кандидатом в народные депутаты республики. К этому времени Легун создал себе в районе действительно не показной авторитет борьбой за перепрофилирование биохимического завода. Осовцов же имел "авторитет" голого администратора, не умеющего работать с кадрами бюрократа. Такую, или примерно такую, оценку он получил на последнем съезде Компартии Белоруссии. Начались уговоры Легуна, чтобы тот снял свою кандидатуру. Они, однако, результатов не дали, и тогда Осовцов со своими людьми после обработки членов райкома комсомола фактически настояли на проведении внеочередного пленума, где, измотав только что избранного первого секретаря райкома комсомола, добились-таки своего:

отозвали Легуна из кандидатов в народные депутаты. На этом бы остановиться Осовцову, будь он политик, а не бюрократ с амбициями. Ведь добился своего.

Так нет же, амбиции этого аппаратчика не имеют предела. Чтобы не было поводом другим, он решил морально измотать Легуна. С этой целью пригласил придворного борзописца Ситуху из газеты "Заря", и вот в спешном порядке в областной газете появляется статья "Поражение после выдвижения", где ставятся под сомнение не только честь и достоинство Легуна, но и многие заслуги ветерана и даже сам факт его участия в партизанском движении.

Оскорбленный Легун вот уже полгода обивает пороги партийных, советских и правоохранительных органов, пытается найти защиту от лжи и клеветы, возведенной на него. Однако всё безрезультатно. С согласия

Ты не прав...

Осовцова фабрикуется уголовное дело против Легуна. И хотя, чтобы установить истину, было достаточно 2-3 дней, изучив имеющиеся у Легуна материалы, прокуратура тянула несколько месяцев.

Затянулось дело и в народном суде Бреста, куда Легун обратился с иском о защите чести и достоинства. И на сегодняшний день этому конфликту, организатором и вдохновителем которого является Осовцов, конца не видно.

Хотя многие, да и сам Легун, предрекают победу добра над злом. А мне кажется, что еще очень и очень рано тешить себя надеждой на это. Во-первых, к затягиванию дела прибегают тогда, когда стремятся поставить всё с ног на голову. И действительно, организатор и вдохновитель инцидента, как свидетельствуют материалы дела, остаётся пока в стороне от конфликта.

Во-вторых, сторонников Осовцова на ключевых постах района и края пока больше, чем сторонников у Легуна. И они, будьте уверены, предпримут все, чтобы обелить своего номенклатурного коллегу.

И все же автору этих строк не хочется, чтобы беззаконие торжествовало победу.

М.Ш-а.

От редакции: мы берём это "дело" под свой контроль и будем сообщать читателям о развитии событий.

Нашэ лыхо - Чорнобыль

Після того, як я побув на аб'яднаных посадынах комісіі па наслідках Чырнобыля з міськымі владамі Пынська, пырыдо мною выныклы дзякы з запытань, окрім тых, на які была отрымана одоповыд на самых посадынах шо-до нашого Пынська і рыгыёна.

По-першэ, з'ясувалось, шо міськы влады, а тако-ж міськыі комітэі партыі ныч ныробылы, и, як мні подвалося, нымалы наміру робыты шо-до ратування людэі од чырнобыльскаго лыха. Зрозуміло, така пазыцыя влад стосывно людэі ля нас ные новыною. Нвопакы, штылюдськосьць - то е іідына, на шо воны булы і покы е златны. На шось крашчэ мы і нымоглы сподывацься. Бо чого можня чыкаты од сыстемы, яка, колы пырыд нэю, скажымо, стоіть альтыратыва - стратыты трахтора чы Лвана, вона нымодмінно тратыть Бівана мовлев, такых Біванув мыл-льёна.

Алы, кажучы, шо партейнымы і адмынстрацыйнымы "отцамы" міста ныч в такую сытуацыі ныробылось, бутымэ всэ-ж ныправдыю. Воно робылось ныгаіно, ыныргііно, алы оно, коб схаваты од людэі справдышыю ынформацыю. Ошо-до хавання ынформацыі і дызынформацыі -- тут воны маістры! Як-ныяк былыш за 70 рокыв займалыся тым ділом. То мо е іідына, в чому воны досяглы ныпорывныных зуспыхув. Алы, як кажуть нашы людэ, мутнёю можня всёго сыта проті, а назад ныповырунтысь.

Подвезця, топіру вжэ і нымэ з кого спогнаты за тэ ошукванне людэі, шо довыжылось дысетериччамы, за тэ, шо нашых дытэі 1-го і 9-го мая погывалы пуд ныбачны алы смыртэлны хмары з Чырнобыля 1986 року. Сыстема вміе выводыты спуд одповыдалыньсьці своіх вірных служак. Нымэ вжэ в Пынськовы тодішнёго голывы місьтьвыконкома Хромынковаго. Нымэ і справдышынёго тодішнёго "хозяына" міста Малышэвыі. Алы-ж воны ны за гораы і моряы и, декуваты лысого, жывыі і здорывы. То за чым справа? Ныжывэ за давностью літ? Крым того, е богато другых однокорытныкув Малышэвыі і Хромынковаго, котры залышаюця на своіх мысьтех и мусыть ны но по службы, а і по совысты нэсты одповыдалыньсьць за выну пырыд пынчукамы. Я ііх бачу мв-шо шоданышно, отых людэі, и кажного разу пытаю сэбэ, чы мають воны совысьць, чы спроможны воны хоть дэсь знутры почырвоніты, чы мо воны вжэ згубылы всэ людськэ і напыравду сталы за "вынтыков", быздушынымы частынамы нылюдськыі сыстэмы? То страшыэ, бо я зрозумів, шо колы сыстэма запотрэбуе од батыкыв и матырэі прынысьці в охвіра своіх дытэі -- былышосьць з ііх тэ зробыть, навыть нырозуміючы того, шо робыть.

Побувышы на наралы, я, скажымо, зрозумів, ля чого ыснуе в нас так звана громадыньска оборона. До того-ж, я, як добрыі дурынь, прыймав на віру назвыско отэіі органызацыі і думав, шо вона хоть и ны дужэ добра, алы всэ-ж якась пыклуіця справаы громадыньскыі обороны. А тут дотумкав, шо всі тыіі думкы як-раз од нывмінныя думаты. Бо, скажымо, вжэ всэ тэ, про шо я довыдався шо-до іііі діялыньсьці на так званых заняттыя громадыньскыі обороны, пывынно было навысьці на думку, шо зваты іііі слід было-б ны громадыньскыю обороныю, а громадыньскыю похоронныю. От послухаітэ,

Из прыёмной народного депутата

Малоритские фокусы

Странная, если не сказать преступная, практика свойственна Малоритскому кооперативному техническому училищу Белкоопсоюза: сначала вчерашнему абитуриенту за подписью директора училища сообщается, что он зачислен в состав учащихся, и что ему необходимо 31 августа прибыть на учёбу, имея при себе необходимые документы, общие тетради, спортивный костюм, а также одежду и обувь для работы в колхозе на уборке урожая, а затем... сообщается буквально следующее: "Возвращаем Вам документы, так как Вы не прошли по конкурсу. Приёмная комиссия."

В этом году такие фокусы совершены с абитуриентами М.Т.Милос, В.А. Шаблинской, возможно и с другими. Люди готовились, строили планы, приобретали нужные вещи, а в итоге получили в последний момент от ворот поворот.

Материалы по этому странному делу народным депутатом БССР В. Кучинским переданы в Брестскую областную прокуратуру для расследования.

Громадыньска оборона

Чы Громадыньска похорона?

як выкладач войськовыі справы на чырговымy заняттёвы навчав учытылів ратуваты дытэі и ратуватысь самым од тэрмоядырного нападу /зрозуміло, з боку Гамэрыкы, а ны з боку рыдного мынынарга, шо розташыванэ в Москві/: "Пры першому-ж сыгналовы тэрмоядырного нападу - зобраты дытэі свого класу, прывысьці ііх до школы, розташываты на першому пывырсі и як-наіскорыі залпыты гокна коцамы або радюшкамы". Довэдыны до опшынёго стану ыдэтызьму, вчытыля і напыравду думалы, шо коцы і радюжкы е самыі захыст од ядырного выбуху. И ныяк нымоглы збавныты, шо то е продумана громадыньскыю похоронныю... тыху-тыху, обороныю ахцыя по самопохоронны: нашэ шэ збыраты і зносыты до одного місьты мыртвыкыв -- воны мусыть самы зобратысь докупы шэ жывымы і чыкаты но свого конце, ся напырышы коцамы і радюшкамы. От дэ здобуток сошыялыныі псыхологыі, згыдно якаі людына мусыть буты готова сама сыбэ закопаты в могылу по першому-ж знаковы одповыдного відомства!

Отэ всэ прыішло мні на думку, колы на посадынах зайшло про тэ, шо наявынымы прыбораы ныльга змыраты ровынь радывошыньного фону в Пынськовы. Жоночына з гідромытслужбы так и сказала: "Тыіі прыборы, котрымы мы корыстаімысь, показують одыз і тэ-ж и в Пынськовы, и в Столынывы, и в Луныньцёвы". На тэ ііі одповів досыдчаныі чоловык, котрого я прыінев за нового звэрхныка санытыдстанцыі/ранышого, тоб-то тов.Дудка, вжэ пудвысылы в посады и вын топіру пывылювае мыськым одділом похоронны... тыху-тыху, охоронны здорывя/.

- А чого вытэ хотылы, колы ныгаіно пыля Чырнобылю Громадыньска оборона зобрала всэ дозымытрыцькэ зныарыдье в Пынськовы і одослала ёго на рыгулёванне до Барановыч. От пыля того рыгулёванныя воно і показуе скрызь одыз і тэ-ж.

А покы ошоломляныі и в одночас вражаныі я думав про тэ, шо шэ ны всі людэ згубылы совысьць, слово взев звэрхнык Громадыньскыі похоронны... тыху-тыху, на ёго, холера, обороны пулковнык тов. Пономарэнько. И шо-б вы думалы, мнг сказаты отоі чоловык? А сказав вын як-раз тэ, на шо і пыставяныі говорыты:

-Не надо паниковать и преувеличивать, товарищи, - сказав вын, и в ёго голосовы я почув твэрдосьць и бызсумныньсьць прохвысьіного дымагога /по-нашомушолоты/, якому плататы з нашыі - ж кышэні за тэ, шо вын мае нас за дурныв, які шэ ныяк нызрозумылы, шо мусыть ныратуватысь, а гэть ныгаіно збыратысь в трыдэстыкыломытрову зону за колючого дрота довыкола Чырнобылю.

От тут у мынэ і выныкло запытанне, а заразом и одповыд на ёго. Як-шо мы хочымо маты громадыньску похорону, то вона е вжэ давню, мусыть, з самого зародыння сыстэмы, як-шо -- громадыньску обороныю, то першэ, шо слід зробыты, гэто трэ зобраты всіх такых пулковныкув да до ііх подобных цывыльных командырыв и як-мога хутчыі запроторыты ііх туды, дэ воны хотылы-бы бачыты нас: тоб-то в 30-кыломытрову зону довыкола Чырнобылю, зныарыдышы ііх заразом і радюшкамы ля захысту од радывошыньного взыдзыння.

Вычыслав ПАНКОВЭЦЬ,
т. Пынськ

Куток ля вјерша

Мыколаі Гырасымык

ТАК ПОВЫЛОСЯ

■	Так пры парты-влады пывылосья:	■
	Шэ ыз тых 17-х рокыв	
■	За грошы господарство вылосья	■
	Мужычком за пановых сынкыв.	
■	Так пры парты-влады пывылосья:	■
	Оддавав мужык любов зымлі	
■	За паныв, шоб смачно іім пылосья	■
	И жылосья іім быз мозолів.	
■	Так пры парты-влады пывылосья:	■
	Хто быздарныі -тоі и "чоловык",	
■	Розвылосья трутныю, розвылосья,	■
	Алы в трутныя нывылыкыі вік.	

НА ПРИЧАСТЯ В КАПУЛІВКУ

(500 літ Козацтва)

коли питання відзначення всенародного свята ставилося на першій сесії Верховної Ради УРСР, то другий секретар Запорізького обкому Компартії України депутат Причкін, один із тих чотирьох, що голосували на сесії проти суверенітету республіки, заявив, що Запоріжжя такого свята не сприйме. Далі все робилося на місцях для того, щоб його слова не розійшлися з ділом. Молодші за рангом колеги старалися з усіх сил. Партиїні функціонери заподіяливо застерігали місцевих жителів від "нашесть" з заходу. Рекомендували вивозити на цей час дітей, не з'являтися самим у Капулівці, куди має з'їхатися "бандерівська синьо-жовта орда", а якщо й самим с куди вїхати на вихідні з дому, настирливо радили не випробувувати долю. А ще - добре зачиняти двері й вікна в хатах, а особливо - входи до підвалів, де зберігаються продукти, бо саме місто не в змозі прогнати сотні тисяч людей - можливі й грабунки.

И люди вірили, щоправда, лише до першого вигуку: "Господи, да они же такие люди, как и мы, а эти (тут замість слова "парторги" вживалося дещо емоційно забарвленіше) столько нам

лгали!" Почута була ця фраза пополудні першого дня після першого нашого контакту з нікопольцями, коли ще місто, незважаючи на свято, все ще жило своїми буденними клопотами, бо біля самої площі, де 1548 р. Богдана Хмельницького було проголошено гетьманом, через 442 роки в магазинах раптово перед самим початком панакхиди з'явилася горілка й цигарки. Витягнулися довгі черги, посипалися звичні лайки, які вдалося заглушити лише пострілом гармати, щоб розпочати службу Божу.

Зразу ж після панакхиди відбулося освячення символічної синьо-жовтої булави, яку делегація Волині привезла, щоб освятити на Богдановій площі в день 500-ліття Козащини й заповісти її першому українському президентові, який, віримо, ще в недалекому майбутньому таки буде вибраний шляхом прямих виборів усім народом, саме так обирали колись і гетьмана; а, значить, и муситиме дбати найперше про народ, а не про задоволення якихось групових інтересів.

Чим здивував нікопольців "запад", то це своєю культурою. Серед приїжджих не було не тільки п'яних, як передрікали парторги, а навіть "нюхавших" - сухий закон було проголошено ще до поїздки на Січ. Люди розмовляли не суржиком, не лускали насіння, охоче вступали в розмову, а багатство національних уборів створювало й особливий колорит, і особливий настрій.

Люди (місцеві) відверто зізнавалися, що вперше бачать так багато вільних людей і щиро в цьому симпатизували своїм гостям, запевняючи, що "якщо запад нам допоможе, то й ми зробимо у себе зовсім по-другому".

Нас розпитували, скільки в наших Радах комуністів, дивувалися, що в наших умовах вони змушені "ладити" з демократами й навіть йти на поступки, розпитували й про те, чи можна таки обійтися без

участі "керівної і спрямовуючої" на Львівщині, Франківщині, Тернопільщині.

Першої ж ночі хтось познімав червоні прапори з стовпів над шляхом у Капулівку. А зранку про це вже знали не лише в Нікополі, Орджонікідзе, а й в Запоріжжі та віддалених селах, куди вїхали наші колективи художньої самодіяльності. Хто познімав і хто так оперативно повідомив, лишається лише здогадуватися, бо про все інше, що відбувалося того дня на березі Олексіївської затоки, люди в селах не знали. Ні про те, що в лісі над затокою щоранку правиться служба Божя, ні про те, що п'ятеро вінницьких хлопців-відчай-духів у козацькому вбранні протягом 13-ти днів скакали сюди на своїх чистокровних конях, ні про те, що кожен "западенець" привіз на Курган Пам'яті жменю рідної землі і повезе додому грудку запорізької. Лежить на вершині того пагорба й три жмені з Полісся: від мого батьківського порога та з батьківщини моїх дітей.

Такої жовтої, як з околиць Троянівки більше не було землі на тому кургані - люди думали, з моря привезена.

Ранок 4 серпня почався з приготувань до основного торжества. А о 9.30 уже

дунали козацькі та стрілецькі пісні, дорога як розмаїте маєво цвіла небесно-жовтими прапорами, знаменами козацьких кошов та полків, барвистим цвітом вишиванок. Разпораз збивали куряву над шляхом козаки на гарячих конях - тримали зв'язок між наметом оргкомітету, охороною і пропуском будь-який інший вид транспорту в цих умовах був непридатний, проїжджа частина шляху була вщерть заповнена людьми. Колони зійшли на обочину лише тоді, коли в салоні однієї з машин упізнали народного депутата України Михайла Гориня. Згодом виявилось, що на святі присутні й інші народні депутати: перший заступник Голови Верховної Ради Іван Плющ, Дмитро Павличко, Володимир Яворівський, Олександр Гудима, Іван Драч, Микола Пороський, Іван Заєць та ін. Причкін на свято не приїхав, а його видно дуже чекали, бо ім'я його фігурувало не лише в промовах та на транспорантах, а навіть на записаних боках автобусів. Не знаю, може, хлопчина років десяти, який 5 серпня ходив поміж автобусами в Запоріжжі й списував усі гасла в шкільний зошит, навіть доводиться йому близьким родичем. Добре було б, якби передав зібраний фольклор його адресату, або ж хоч зберіг для нових причкіних.

Багато розумних і сміливих думок прозвучало другого дня на могилі Івана Сірка, куди, здавалося, вже з'їхалося пів-України, але всі вони зводилися до одного: Україна має бути незалежною й не піддаватися на новий обман, ім'я якому - Союзний договір. "Незалежність" "Незалежність" - наче грім гримів над Дніпром, що був водночас за клятву й за молитву. Шкода, що не чули його ті 239 депутатів Найвищої Ради республіки, які утворили в ній консервативний партійно-адміністративний блок, щоб легше було підстоювати інтереси Москви. 500-ліття козацької вольниці - це не їх свято, вони ж бо завжди були рабами, хоч і сито нагодованими. В Капулівку вони не приїхали.

На знімках: Лучани серед учасників свята; Козацька гармата;

Свято Козацької слави і провокації навколо нього очима очевидця (500 літ Козацтва)

Думки багатьох присутніх якнайповніше виразив у своїй промові народний депутат СРСР та УРСР Дмитро Павличко.

Коли на такому клаптику землі, - сказав він, - збирається так багато українського народу (а в Капулівку з'їхалося більше півмільйона - В.Д.), то ця земля повинна б уломитися під тягарем нашого національного боління, нашої вікової розпуки, нашого національного горя. Але ця земля не дає проломитися під нами, бо в ній лежить великий воїн - Іван Сірко. И він не хоче, щоб ми пішли з цього світу, допоки не виборемо своєї державності, вільної України, своєї національної гідності.

Розповідали місцеві жителі, що ще напередодні Днів Козацької Слави місцева преса застерігала людей від контактів з західняками, але вже наступного дня місцевої преси ніхто не читав, люди просили "демократичних" газет, в яких вони бачили більше правди про те, хто є хто і що змовчує офіційна промосковська преса. А в с. Ленінське місцеві жителі, почувши про свято

і про можливий приїзд гостей з Західної України в їхнє село й запобігання місцевих "батьків", щоб виставити кордон на околиці села, пригрозили, що після такого сорому переживуть і інший - спалять сільраду.

Третього дня колони автобусів на Запоріжжя люди зустрічали цілими селами з блакитно-жовтими прапорами, на російськомовних дорожніх вказівниках були наклеєні паперові латки з українськими буквами, навіть у містах люди починали пригадувати знайомі українські слова, а згодом усе впевненіше говорити по-українськи.

За три дні свята крім першого дня у Нікополі біля черги за цигарками не чути було ні лайки, ні образливого слова. На те воно й свято!

Проте провокаційні заготовки ще не раз впливали на поверхню. Часом їх виконували люди обдурені. Шкода було дивитися на жінку років 50-ти, яка несамовито кричала на все Запоріжжя: "Так они же все пьяные!", бо якщо й були того дня у місті п'яні, то, може, десь на тротуарах, ми їх не бачили. А люди в колонах були хіба що втомлені, бо навіть людям старшого віку довелося пройти в десятикілометровій колоні на всю ширину вулиці по 15 кілометрів. Та були на тротуарах такі, хто "чесно" відробляв свій хліб.

Прямо перед нашою делегацією рухалась колона дітей з Прикарпаття, яка скандувала дотепні віршики про багатьох "героїв наших днів", а позаду йшов молодий хлопець, може, вчитель чи й просто юнак з цієї делегації, якому батьки доручили вести дітей. Раптом біля самого мосту через Дніпро до нього підскочив з боку пішохідного проходу молодик спортивного вигляду з коротко підстриженими вусами й почав виштовхувати хлопця з колони на обочину, апелюючи до громади, що це переодягнений провокатор. Коли побачив, що ніхто на це не реагує, потяг хлопця на обочину,

де стояв найбільший гурт людей з числа місцевих, і вже там почав бити його ногами. Було це вже на мосту. Але колона не кинулась захищати хлопця гуртом, як очевидно, було задумано, щоб спровокувати бійку місцевих з приїжджими, яка могла закінчитися навіть людськими жертвами. Від гурту відійшло лише двоє хлопців ростом під 190 і, взявши справжнього провокатора під руки, "винесли"

його на обочину, де вже вихованням зайнялися самі запоріжці.

Зірвати свята не вдалося нікому, як і не вдалося поділити святкуючі сторони на східняків і західняків, бо все більшало в колонах нікопольців і запоріжців. А останньої ночі біля прощальної ватри зібралися, мабуть, вже представники усіх куточків України. Це відчувалося по тому, як швидко автомобілі з різними номерними знаками поступово заповнюють поле, викошене під стоянку автотранспорту. Була неділя і люди мчали легковичками, щоб застати ще хоч трохи свята справжнього, на яке ніхто не зганяв, участь в якому не оплачувалася проф-

комами й не гарантувала відгулів.

На місці, де відбувалися основні торжества, нащадки козаків постановили збудувати Покровську церкву. Як пам'ять про вільний дух, що витав над цими степами колись, про вдячних нащадків, які пробують відродити його тепер. От чи прийде тільки на проху до цієї церкви депутат Причкін, чи залишить спокуту своїм дітям і внукам? И чи оберуть не його, ні, а взагалі людину з таким прізвиськом хоч колись депутатом до Українського парламенту? Щоб у Запоріжжі - то я не вірю, бо тут навіть перший заступник голови цього ще консервативного своєю основною масою парламенту Іван Плющ мусив закінчити свій виступ словами: "Слава рідній Україні!"

Віктор ДАВИДЮК
м.Луцьк

Пам'ятник на могилі Івана Сірка

Мартыроліг Етвызі

НЫЦ
НЫЮСТАЛО

од Троіцкэзі гуныецкэзі божныцы в Столыновы, яка знаходылася на зарышнёму комсомольському грудковы /пляцовы/ рајцэнтэра. Змурована

свідчынні про іііі былы выдрукованы з 30-х рокив ХІХ сторичча по пэршу половину ХХ ст.

Выдомо, шо в трох алтарех и по стінах божныцы вісылы ризны образы

-- Матыры Божиі, святых Мыколая, Гыоргія і гынчых. Пуд будынком був могылніі скліп, в

була в 1804-1813 рр. на грошы тогдшнёго володаре твёрді /города/ Каытана Коржывіўскаго. З пырходом стoлыньскых гуныетэі в 1837 р. до православія божныця в 1842 роковы одыјшла до католикэі, а в 1846 р. іііі пырыдалы православным. За полецькым чесом в 1923 р. божныцю знов пырыробылы в косьтёла. В остатню војну з німцэм будынок був мицно пошкодяніі, пузніі ёго розобралі.

Планэі та ынвентарных описэі божныцы ныостало. Но дэ-якы

якому хавалы јмыньных людэі.

Стoлыньска Троіцка Божныця цыкавіі прыдставнык культового збудованія гуныецкаго віровызнанія, коштивніі памытнык класыцьскіі архытэктуры почетку ХІХ ст. на Полісьсёвы.

Володымыр Пырвышын,
Мыньск

/На фото: так выглядала божныця в 1947 роковы/

Хрыстос
быв
розопнёныі

* * *

Хрыстос быв розопнёныі
Клянэмо розпынавшых,
Шкодујімо ёго,
А ек - жэ тэ, шо кажон
Е вартым свеіі Долю-
Ля выныка свого
Прычынію живэ?!

То мо и Вин таксамо
Скараніі за сыбэ був:
Досвідчаніі в напавды,
Тэ відаты Вин мусыв,
За гуха шо нытегнуць
Того, хто ныпоспів?!

Чы мо лычыв: мусово
Комусь од сна будыты,
Хоч рызыка і вылыка
За тэ побытым буты:
Знав: юхию полыта
Родытымэ ліпш ныва?!

Вин, сіялнык напавды,
Сыбэ в охвіра давшыі,
За сіянне высокэ
Шанујіця и зарэ,
Хоч світ, ек и колыся,
Гаразд е розпынаты ...

За шо-ж товді вылыкым
Вважеіця Хрыстос Тоі,
Од сіяння ёго раз
Світ крыжув ныполіпшав?
Ны так, ны там Вин сіяв?
Чы рано шэ на вроды?!

Мыкола Шыляговыч
1988

ЧОРНОКОСА ЕТВЫЗЬ

БОЧЫНА ЛЫТЫРАТУРЫ

ГАНДРИЙ ДЫНЬКО

КОЛО ГРАНЫЦІ, НА СВОЎІЙ ЗЭМЛІ (врывок з оповіда)

Дід Михаль встав ранком, похрыхтв, поіва, сів на лавочку, став собі думаты: "Шо робыты? Картоплі посаджаны, сінокос ныначався, вьукі шэ ныпрыіхалы. Сты-но! Вьукі-ж покінулы тут такрик удку! А хто ж нылюбыть рыбу ловыты? Эх, скіко раніі ловылы рыбы! Мэтровы сомы в жак попадалыся, тыконо ны мы іх ілы. На базар всэ назлы. Продасы за копійкі, купыш хліба. Трудодні-ж істы ныбудэш! А допіро! 50 рублів пенсыіі в мэна, 40 - в Ганны, на хліб-сахар хватае, а кажуть, шэ добавлять, так шо рыбы поімо! Тыко... раніі на Буг ходылы, ны так строга було з граныцію, а допіро... Ага! Поіду я на Дримвку".

Дід бабы ніц нысказав, як рускі кажуть, руки в бруки, з удкою на ричку.

А ричка цяя, Дримвка, сонна, малэнька, мілка, алэ, шо дывно, ныканалізавана і, пэвно-ж, вэльмэ хуроша. В Дримвцы і ны рыба, а так, коблыки, бо вылыку клоньямы і "телевізорамы" пывыловлювалы. Впадае ричка тая в Буг і тому, там дэ граныця ііі пэрэтынае, вона пэрэгороджана трома кратамы, оплэтынымы колжым дротом. Дід одразу здумув, шо будэ ловыты коло самііі "полосы", дровых радів. Там, думав він, глужжыі, і місцэ без мула, чыста. Подыішов дід до ричкі, розкрутыв удку, довго мучався, покіля начэпыв чэрьяка (всэ-ж давно вжэ на ричку ныходыв) і, ныдовго думажчы, став ловыты. Діду і ныздогадатыся, шо логранычныкы накідалы на дно дроту, шоб, як хто-нэбудэ захочэ краты подолаты, ногу собі пробыв. Поплавок прынысло троікі по тэковы, а после він нынатуральна повольно піішов на дно. Дід абэражно потягнув удку догоры. Ныподаеця.

- Шо то за холера! Чы то дрот, чы то палка, чы то нычыста сыла!

Дід почухав потылыцю, подумав. Вьукі прыідуць, встыднож будэ, шо іх удку затрыхоны! Покрутывся дід так і сьак, ныотдае вольныі удкі. Рыхтуеця Михаль вжэ лізты в воду, зняв свою душэгріку, аж раптом чуе:

- А чэ ты тут дэлаеш, дед?

Молодэнькіі салдатік з автаматом стоыв ззаду діда, намагаючыся надаты своёму тварові смілыі выгляд.

- То я ж тут рыбу ловлю. От бач, гачок зачэпывся.

- Что, что зацепилось? А ты знаешь, где ты находишься, а?

- А як жэ, гражданін салдат-охвіцэр, выдаю, коло полосы я, на своііі дэмлі.

- А что это ты, старый хрыч, в воду хотел лезть, а? Рыбку хотел руками ловить?

Салдат всмэхнувся своііі дотэпности і взяв автамат напэрэвагі. Допіро він був пэрэконаныі, шо јого здогадка подтвэржужыця. Він відав, хто стоіть пэрэд јім.

- Ато... як... а вітэ, паночку... А шо, ныможня тут ловыты, заборо... запрэчэно?

Салдатык нахмурывся і оттарабаны.

- Панов у нас нет! А ну, руки вверх, диверсант поганый, бандэровец недобитый! Будешь знать, как против советской власти идти!

На дідова горэ, на варту сэдня послалы новобранця, хлопчыка бызусого. І забулыся јому сказаты, шо остатнёго нарушытэля на цёму кусковы мэжы бачылы одинаццятэ рокав тому, алэ і того калххозныі пастух арыштовав. Як ііхалы на машыні, цёму вартовніковы шпытунны прыдавалыся за шпіонув, а допіро він був пэрэконаныі, шо цёго діда-пэрэбішчыка він здасть камандіровы варты, ефрэјтуровы, якіі покуда одсыпаеця после всэіля, і получатэ подьяку камандіра заставы, а можэ бутэ, навить...

Алэ діда нычэкано розюшылы сёвы салдата.

- Ты Савецку власть ныпрыплэтај, Савецка власть в Москві, вона мэні пенсію дэе, а в тэбэ, наврята холернііі, шэ губы білы од молюка!

І як пхнэ дід салдата! Тој в ричку, јакось зачэпыв дрот, і поплавок знов вспыв. Молодэнькіі рядовіі з панталыку зовсім збывся. Не, шоб вылазты з ричкі, а схопыв діда за ногу тај давај тьнуты доньзу. Дід почав брыкатыся ј пудняв лямонт.

- Матэр божая! Ратујтэ! Гвалт! Людэ добры!

Салдат выпустыв ногу, дід за удку тај бігы з проклятого мьсыця. Покуда ефрэјтур подбіг і салдат вылыз, діда ј слід простыг.

На біговы дід шэ раз всэ спомныв і лэдэ нызомлів він жэ на власть руку подняв, шо ж будэ?

Зовсім втомляніі, - дух духа прэ - Михаль прытягнувся до свого подвірья, а там Ганна з драпачом вжэ чэкала ёго.

- Шо, дурэнь старіі, душэгріку на удку поминыв і бігаш на радонця?

Тыконо тут Міхал зрозумів, шо душэгріка зосталася лыжаты на бэрэговы, а як јејі забраты - нывядомо. Він всэ расказав Ганны. Тая, почувшы цёе, спляснула рукамы.

- О господі божэ, тую-ж душэгріку мы шэ пры Польшчы купялы, допіро-ж такіх ныма. А шэ-ж за тобою прыјты могуць!

Алэ баба дразу скумэкала, шо дна голова добра, а сім - ліш, і побігла за сусідамы.

На лавочцы под грушкою зобралыся Дмытэр з Любіцё, шэ молодііі (ёму 58, јіі 56), Васыль Гураль (а чому Гураль - нывядомо) з Гандзёю і вдовыця Жоська, јкую прозвалы "Лондон", бо вона часто спысылалася на Бі-Бі-Сі, јкое слухала по своёму старэнькому прыёмніковы.

- Да, в тэбэ, браце, діло нывэрэнтнэ, начав Васыль, якіі любыв выказатыся разумнымы фразамаы.

- Вліз, як Марко в пэкло, - добавыла Любіця.

- А шо, як нам разом туды пујты, бы то діфіляду зробіты, - попыталася Жоська.

- Вуны ныпудывлящыця на твою діфіляду! Збырај, скажуть, валізкі і маріі! В јакунэбудэ Сібір і всэ тут, - запэрэчыв Дмытэр.

- Нымають правон! - зновычка вступыв в розмову Васыль.

Наврэшты, рада прыішла до думкы, шо јты за душэгрікою нытрэба, шо Міхалу трэба с тыждэнь посыдіты в старіі клуні, а булыш мэньш дорогііі лахы часово забэруць сусіды, шоб ныконфіскавалы. Ганна пуплакала і быто згодылася з подсумкамы рады.

- Вэчор Мьхаль поставыв пэрэд собою малэньку јіконку і, шырд тым як кластыся спаты, став мольтыся. Сказавшы "Чы наш" і "Богородіца, дэва", він вжэ промовляв "Вірую во едыного..." Почувшы рып дэвры, він здрыгнув, пывырнувся, побачыв Ганну ј пэрэхрыстывся.

- Матэр божая! Шо ты, Ганно, шасташ по ночах? Зовсім мэна пэрэлякала.

- От, пудумала я, пудумала і от шо прыдумала. Трэба јты за душэгрікою. Вуна, можэ, шчэ лыжаыть там.

- Ој, не, ныпујду я, ныхочу, ныговоруј!

- Ты ж розваж. Нашчо јім сторожу ставыты? Захочутэ, і так тэбэ најдуты!

- Не, не -

- То ж за твоею дурією головою ныма нам всім спокою! А на добра діло тэбэ ј обцэнькамы нывытыгчы! Грыб тухляныі! А... баба з возу.

Ганна выскочыла з клуні, грукнувшы дэврыма. Цім вуна розбудыла куры, якіі стрывожано засокурылы за пэрэгорідкою. А дід, тэж стрывожано продывжыв мольтву.

- Вірую, во едыного бога... от баба дурна, казалы ж, шо нытрэба ходыты, не, вуна свою стратэгію мае. Бач ты! - дід покрутыв в пывітровы палыцямы - бога-отца, всідэржытэля, творца.

РЫЦЭПТЫ БАБЫ ВЛАСЫХІ

Од рэдакцыі:

Баба Власыха з'явілася несподзявана. Говорка, жвава бабця в хусточцы, сядзячы на ступельцы таі подсмехуючыся, сказала нам, шо раз діло пушло и влады дали дозвола "печатэты шо-хоч", то и јј је шо сказа-ты, було-б кому слухаты. И стала говорыты.

СПРАВЫДЛЫВЫ
ПОЛІСКЫ СТРАВЫ

Кольсь, дітки, јілы ны так, як зара. То зара, як вжэ сядуть до стола, пыхуюця до распартухы, и без мяса вбед ны вбед. А кольсь мясо и сало було тилько в косовыцю чы в жыво, колы мніго працювали, тај шэ на Руадво, на Пасху - на възькіі святы. Зарэка одне-го нывэсткы часом пунавозьты прысмакв - и салаты, и котлеты, и якіісь "скалопы" и шэ нывадно шо-тыко-но јіш. И всэ пытаюця, чы смачно. Воно-то смачно, алэ сыны мојі ны раз говорылы: "Ніц, мамо, того ныводакажэ, шо боршч и картоплі - смалюхы з твојејі пічкы." И я скажу: як добра пруробышэ, набігајшыся, то справыдлывы картопылькы прыдадуця за рајську јіжу. А готоваты јіх възьмэ просто.

КАРТОПЛІ-СМАЛЮХЫ

Картоплі наобыраты, порызаты надвое и зварыты наотсыр в солёніј воді. Зліты воду и высыпаты картоплі на пыталню з смалыцём. Пыталню ссунуты на ныміцныј огонь и смажыты, покыль нывзьявця золотыста шкурочка-прыгарка. После поворушыты и пудсмажыты з другога боку.

Вельмэ смачніі смалюхы в Вас втрымаюця, колы в Вас је піч вона надае нашым стравам поліскога нывувторного смака. Газова плітка - то ульга для госпдынёв, алэ на јј, прыкладом, боршч нывудэ тым боршчом, шо так вподобалы мојі сыны.

КЛЮЧ ДО ЧЫТАННЯ

и - гук сырэдіі мыз "ы" и "і", зычніі попэрэч ёго нывзмнэхчүіця.

БОРШЧ

Зварыты в солёніј воді наотсыр мяса, најліпш любывіі свынны. Як мясо помягчнэ, добавыты нывшкодуочы ризанні на кавалочкы картоплі, кіслу капусту, лавровіі лист. Порызаты цыбульку, пудсмажыты на смалыцовы и дубавыты в боршч - зажарыты. Ссунуты кастрюлю на малы огонь и доварыты.

Таки боршч зварыты нывзавытэся. Алэ кіслу капусту для ёго мусово зрыбыты самім.

КІСЛА КАПУСТА

Квасыты капусту ліпш в дубовіі бочцы. За пару тыдні трэба јіі замочыты, воду мыныты кожніі тры дні. После бочку прошаруваты з содою, прополоскаты холодною водою, пырыд закладкію капусты - ошпарыты кіпэнём.

Коб капуста вдалася, конэчнэ, трэ шоб под хату, дэ міюцца јіі квасыты, подјіхав шматнык. А як зара шматныкв ны бугато, хоть шматок и навалом, то можно тилько сказаты: "Онлэ-го прыјіхав шматнык, пујдэмо в ёго голкы купляты", - и колы всі повэрнуть головы ду вокна, смело братыся за руботу.

Квасыты капусту мусово пуд міру. На шість пудыв капусты повыдно възьты дві пачкы солы, тры кілограмы морквы, пјять кілограмув яблык, кілограм клюквы, двацыты-трыццать лавровых листьв, трошкі пэрцю.

Капусту мілко порызаты ножом чы шынкывкію, и шчыльнэнко пхаты в бочку, втрамбовуючы и пырысыпаючы сільно, тэртаю морквую, лавровым листом, клюквою. Дэнэд кінэтэ и яблыкы. Звэрху трэба класты дыврэвініі чыстыј кружок, а на ёго - гнёт, камэнэ вагою в дэсятю вагы капусты. Класты мусово так, коб звэрху капусты трымався руссіа.

Пэршніі дэсят-дванаццать днів капусту трымають в хаты, а после, як вуна пырыбродыты, выносыты до коморы чы в погреб.

Капусту в нас любляты и готуюты ејі часто. От, прыкладом, на коляду вараты капусту-лынылку.

КАПУСТА-ЛЫНЫЛКА

С цыліі гуловкы капусты обыбраты звэрніі листы, кынuty в подсолёніј кіпэнэ тај зварыты. После достаты, зліты з гуловкы, як будэ літыся, воду, порызаты на кавалкы, політы гуліём и јісты гарачню.

Ну от, дітонькы, на пэршы раз и всэ боюся надокучыты Вам свую рузмовою. Вјядомо, баба Власыха - то ны часопысмо "Бурла", алэ, як будэ вам цікаво, то на други раз навчу вас, якіі стравы здавна готувалы в нас з мукы: палюхы, плячочки, бабкы.

А шэ булыш рада буду, як дэ-хто з Вас мэні про яку-нэбудэ смакоту напышэ. Пысаты је про шо. Хопае в нас справных госпдынёв. Ох, до сіх памјятаю якім маслом та творогом, та мэдом частовала мэня кума з Яновского раёна. А якіі пырогы нысуты на Пасху люды до цэрквы. Высокіі, солодкіі, пышны, як пух. То ж трэба вміты! А, главнэ, в кожніі госпдыні - свуй смак и свуй сэкрэты. Ну то як захотэ - роскажыты про јіх. Вам всі "дякуј" скажуть, а я - пэрша.

Баба ВЛАСЫХА,
Бырысьтійський р-н

ОБВІСТКА

- Кажон з Вас можэ пудпысатыся на "Збудінне" ј до конце гэтого року. Пудпыска на 1990 р. оформлејця в рыдахціі: Вамы по пошты пырысылајця на јманне рыдахтора мусова сума грошэј /коштуе і окрымнык з пырысылкію -- 35 коп./, указуюця Вашы адрыс и јманне, а таксамо кылькосьтэ окрымныкэј - всэ стэ можна напысаты на бланковы поштового пырывода на мысьтёвы "для письма".

- Рыдахціа прымае заякы на друкованне /за кошт автора чы заявлелныка/ кныжок, брошур и гд на тэмы, які стосуюця Краю.

- Рыдахціа прымае заякы на друкованне в "Збудіннёвы" рыкламы од організациі, госпдарок, закладэј /прыдпрыјіствуув/ и прыватных осіб /плата по домовлыніёвы/.

- Рыдахціа набудэ за рублі папіра и тыпотайпыра в комплектовы.

- Подаемо јманні ј адрысы осіб, які выконуюты ообовязкы власных корыспондэнтэј нашіі выставкы на мысьтэх: по Пыньскому ключэвы /Пыньскіі, Столыньскіі и Лунынацькіі раёны и Тылыханшычына/ -- Калэнык **УДОВЫДЧЫК**, Пыньскіі раён, с. Молотковычы, стэж Лёнына, 12; тэл: 7 92 37; по Кобрынському ключэвы /Кобрынськіі, Дорогыцькіі, Бырызывськіі и Яновськіі раёны и Явацьчычы/ -- Мыколај **ГЫРАСЫМЫК**, Дорогыцькіі раён, м. Антопіль, стэж Нова, 1-2; тэл.б 60 63.

/ До гэтых осіб Вытэ можэтэ зворочытыся ј по старыі нашы выданні ј втрыбутыку/

Рыдахціа

и - (пуд натыском) - колы выступае на мысьтёвы гысторыцького "О" у новых затуляных складах, в одных поліських говорках чытајця ек

и (ныіс), у другых ек у (нус), у тратіх ек дыфтонг уо (нуос), у чытвэртых ек э (нэс). е - (пуд натыском) - у одных говорках чытајця ек е (сма,

жеты), у другых ек я (яма, жаты).

ј - гук блызькіі до я.

јі - довгэ і (јіхаты).

"АБУДЖЭННЕ".

Інфармацііны веснік грамадска-культурнага аб'яднанья "Полісьсе".

"ПРОБУЖДЕННЯ".

Інформацііныі вісник грамадско-культурного аб'яднанья "Полісьсе".

Коштуе і окрымнык - 25 коп.

Тэл.:66063/Антопіль./,64188/Луцьк./,293424/Менск./.

Подывы ј думкы авторив публыкашыны мусово рыхтык такы, бы в гіровныцьтва Згуртованья кэ рыдахціініі колігіі "Збудіння".

Рыдахтор Валер КАЛЫНІВСЬКІІ

Рыдколігія: Васыль БРЫЛЬ, Мыколај ГЫРАСЫМЫК, Енэ ДЫНЫСЮК, Володымыр КЫВАТЫЦЬКІІ, Віхтор ЛАЗОРУК, Лыксандыр ЛУКАШУК, Володымыр МШЕР, Мыкола МЫН-ЗАР, Лыксандыр ТРУШКО, Калэнык УДОВЫДЧЫК, Мыкола ШЫЛЯГОВЫЧ.

АДРЫС Управы ГКЗ "Полісьсе" кэ рыдахціі: 220050, Мінск- 50,а/с N. 195. Пудпысано до друку 90.09.20. Індыкс 74914. Набір и макетованне зрыблянэ в тыхныцкому цэнтровы ЦНТТМ "Вільтіс", г. Вільнюс, гул. Пілес, 8. Друкарня Францыска Скорыны. Накладка - 12000 окрымныкэј. Замовлыніне